

ΤΟ ΣΕΝΤΟΥΚΙ

της διαγιάς

ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ: Απόστολος Κάργας - Βαλεντίνα Φώλια
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ - ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δήμητρα Πέππα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ: Αθηνά Μάρκου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ατελιέ Εκδόσεων

Έκδοση: Αθήνα, Οκτώβριος 2025

ISBN: 978-960-468-428-1

ΑΚΟΛΟΥΘΗΣΤΕ ΜΑΣ ΣΤΑ SOCIAL MEDIA

© Copyright

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΙΧΑΛΗ ΣΙΔΕΡΗ

Ανδρέα Μεταξά 28 και Θεμιστοκλέους

Εξάρχεια, 106 81 Αθήνα

Τηλ.: 210 3301161-2-3 • Fax: 210 3301164

e-mail: info@siderisbooks.gr • www.siderisbooks.gr

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή του συνολικού έργου ή μέρους αυτού σε οποιοδήποτε μέσο, ηλεκτρονικό ή μη, χωρίς την έγγραφη άδεια του συγγραφέα και του εκδότη.

ΑΛΛΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΗΛΙΚΙΩΝ

Εικονογραφημένα Παραμύθια • Κόμικς • Παιδική και Εφηβική Λογοτεχνία

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΙ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Μυθιστόρημα • Ποίηση • Θέατρο • Δοκίμιο

ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΚΜΑΘΗΣΗΣ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ & ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

Εκπαιδευτικά • Σχολικά Βοηθήματα • Ιταλικά Εκπαιδευτικά • Δίγλωσσα Λεξικά
• Δίγλωσσοι Διάλογοι

ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ / ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ / ΙΣΤΟΡΙΚΑ / ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

Εκδίδουμε έργα για παιδιά και ενήλικους με επιμέλεια και σωστή προσέγγιση στη γνώση και στη φιλιαναγνωσία. Προβάλλονται, διαφημίζονται, προωθούνται στην Ελλάδα και στο εξωτερικό.

Διαβάζουμε Έλληνες συγγραφείς. Στηρίζουμε το ελληνικό βιβλίο.

www.siderisbooks.gr

Απόστολος Κάρδας – Βαλεντίνα Φώλια

ΤΟ ΣΕΝΤΟΥΚΙ

της διαδιάς

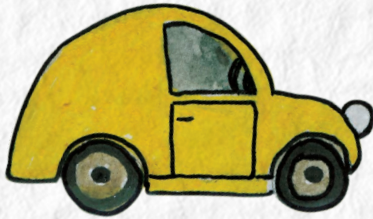
Εικονογράφηση: Δήμητρα Πέππα

ΣΤΟΝ ΒΑΓΓΕΛΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΓΙΩΡΓΟ,
ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΧΗ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ
ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΤΟΥΣ ΣΠΑΡΜΕΝΟΣ Μ' ΑΣΤΡΑ...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΑΚΗΣ
Ο ΣΑΡΑΒΑΛΑΚΗΣ
ΣΕΛ. 11

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΜΕ
ΤΗ ΦΩΤΕΙΝΗ ΑΣΠΙΔΑ
ΣΕΛ. 23

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΜΟΛΥΒΙ
ΣΕΛ. 31

Ο ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ ΠΟΥ
ΦΟΒΟΤΑΝ ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ
ΣΕΛ. 47

Η ΝΤΟΡΕΜΙ ΚΑΙ
ΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ
ΣΕΛ. 59

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πόσοι από μας είχαμε μια γιαγιά που φύλαγε ένα παλιό σεντούκι¹ σε κάποια γωνιά του σπιτιού; Και ποιος από μας δεν θέλησε να ψαχουλέψει το μυστηριώδες περιεχόμενό του όταν εκείνη απουσίαζε ή έπαιρνε τον μεσημεριανό της ύπνο. Ακόμη και τα πιο φρόνιμα και υπάκουα παιδιά παρακινημένα από την περιέργεια για τους ανεξερεύνητους θησαυρούς, που εκείνο έκρυβε και που... γαργαλούσε τη φρονιμάδα τους, ξέχασαν το «μη» και μπήκαν στον πειρασμό. Σε άλλα πάλι –στα περισσότερα– τους αποκάλυψε η ίδια η γιαγιά, κάποια βραδιά που τα αστέρια έλαμπαν, και στόλισε μ' αυτούς τα όνειρά τους... Γιατί δουλειά των γιαγιάδων είναι αυτή: να αποκαλύπτουν θησαυρούς κι όμορφα μυστικά...

Και ήταν τυχεροί όσοι είδαν και άγγιξαν χρώματα, μετάξι κι όνειρο και όλα εκείνα τα πολύτιμα και μοναδικά υλικά με τα οποία φτιάχνουν τα φουστάνια τους οι νεράιδες, τις πανοπλίες τους οι ιππότες, στολίζουν τα φτερά τους οι άγγελοι, συνθέτουν μελωδίες σπάνιες τα πουλιά και γεμίζει φως κι αγάπη η Πλάση κι οι καρδιές...

Πιο κάτω, ανοίγουμε ένα τέτοιο παλιό σεντούκι και εξερευνούμε έναν-έναν τους θησαυρούς του, με προσοχή, για να μη γλιστρήσει μέσα απ' τα δάχτυλά μας η χρυσόσκονη που πασπαλίζει με ομορφιά τον Κόσμο, κάνοντάς τον ωραιότερο!...

ΣΑΚΗΣ Ο ΣΑΡΑΒΑΛΑΚΗΣ

Μια φορά κι έναν καιρό, υπήρχε μια... παράξενη πολιτεία. **Γιατί ήταν παράξενη;** θα αναρωτηθείτε... **Γιατί οι κάτοικοί της ήταν αυτοκίνητα,** θα σας απαντήσω. Ναι, καλά ακούσατε! Αυτοκίνητα κάθε μεγέθους και κάθε χρώματος ζούσαν σ' αυτήν ευτυχισμένα με τις οικογένειές τους.

Πάμε να γνωρίσουμε κάποιους από τους κατοίκους, καθώς ξεκινούν τη μέρα τους στην Αυτοκινητούπολη, τι λέτε;

Να, ο κύριος Διπορτούλης! Μικρόσωμος, αλλά ευκίνητος και γρήγορος, και πάντα, μα πάντα χαμογελαστός, διάβαινε τους δρόμους της πόλης και τους χαιρετούσε όλους αναβοσβήνοντας τα φώτα του.

«Καλημέρα σας, κύριε Τουρμπινάκη!» φώναζε κάθε πρωί στον γείτονά του, τον δήμαρχο της μικρής πόλης, που περιπονημένος, καλογουλισμένος έβαζε μπρος και έφευγε φουριόζος για το δημαρχείο.

«Κύριε Βαγονίδη, πώς είστε; Πώς είναι η κυρία Βαγονίδου;» χαιρετούσε παραδίπλα έναν άλλον εύσωμο γείτονά του, που έβγαινε δυσκίνητος από την αυλή του σπιτιού του, ντυμένος πάντα με πεντακάθαρο κοστούμι και ογκώδη παπούτσια, εχμμ... τροχούς. Ήταν ένα αυτοκίνητο-βαγόνι, που πάντα δυσκολευόταν στο παρκάρισμα στο κέντρο της πόλης, ειδικά τα πρωινά, που όλοι έβγαιναν να πάνε στις δουλειές τους.

Μερικοί ακόμη από τους κατοίκους της... αυτοκινητούπολης ήταν

ο κύριος Κορναρίδης, ο ταξιτζής, που τους ξεκούφαινε όλους με τα κορναρίσματά του όταν έπεφτε σε κίνηση· ο κύριος Αυτοματούλης, ο ταχυδρόμος, που έτρεχε όλη μέρα ακούραστος, σαν κουρδιστό ρομποτάκι, να μοιράσει τα γράμματα· η κυρία Ασημίδου, η ψηλομύτα διευθύντρια της τράπεζας, πάντα κοκέτα, στολισμένη με τα ασημένια μπιζού της· ο κύριος Καμπριολίδης, ο καλόκαρδος φαλακρός φούρναρης, που έδινε από ένα σουσαμένιο κουλούρι στα παιδιά που περνούσαν μπρος απ' το φουρνάरिकό του για να πάνε στο σχολείο· και αρκετοί ακόμη.

Στην άκρη της πόλης, σε ένα μικρό, λιτό σπιτάκι, ζούσε ήσυχα ο Σάκης ο Σαραβαλάκης ή Τρικιτράκας. Ένα φτωχό και ασθενικό αυτοκινητάκι, που έβηχε φτύνοντας μαύρους καπνούς και βογγούσε σαν ανέβαινε την ανηφόρα από το σπίτι του για το κέντρο της πόλης. Η μηχανή του ήταν παλιά και τα μπουζί του μισοκατεστραμμένα. Τα λάστιχά του ήταν φθαρμένα, καθώς δεν είχε να αγοράσει δεύτερα, και το χρώμα του ξεβαμμένο.

Το παρουσιαστικό του ήταν κι ο λόγος που ο Σάκης δεν ανέβαινε συχνά στην πόλη. Ορισμένοι τον κοιτούσαν με οίκτο και κάποιοι τον απέφευγαν, κι αυτό ορισμένες φορές τον στενοχωρούσε. Οι μαύροι καπνοί του τούς ενοχλούσαν και απομακρύνονταν από κοντά του, ιδιαίτερα η κυρία Ασημίδου, που ήταν μη-μου-άπτου και πάθαινε υστερία με το παραμικρό λεκεδάκι πάνω της... Η αλήθεια ήταν πως ο Σάκης έδειχνε σαν τη μύγα μες στο γάλα ανάμεσα στους συμπολίτες του με την καθαρή και πολυτελή... αμφίεση και τις ολοκαίνουργιες και αθόρυβες μηχανές.

Παρ' όλα αυτά, το αυτοκινητάκι μας διέθετε σπάνια αυτοπεποίθηση και μεγάλη διάθεση για ζωή! Κι αυτό το απέδειξε... Πότε;

Τη μέρα που ο κύριος Τουρμπινάκης, ο δήμαρχος, εξέδωσε μια ανακοίνωση για έναν αγώνα δρόμου. Έναν αγώνα μεταξύ των κατοίκων της πόλης, του οποίου τα έσοδα από τα στοιχήματα θα χρησίμευαν στην κατασκευή καινούργιων δρόμων και ενός μεγάλου πάρκινγκ στο κέντρο της πόλης. Όσο για τον νικητή... θα έπαιρνε ως έπαθλο καινούργια λάστιχα και τέσσερις ολοκαίνουργιες γυαλιστερές ζάντες!

Έδωσε, λοιπόν, εντολή να κολλήσουν ανακοινώσεις και αφίσες παντού στην πόλη, σχετικά με τη μέρα και την ώρα του αγώνα. Οι κολόνες ηλεκτροδότησης στους δρόμους γέμισαν αφίσες, όπως και οι προσόψεις καταστημάτων και δημόσιων κτηρίων: το δημαρχείο, η τράπεζα, τα ζαχαροπλαστεία, ο φούρνοι. Ένας-ένας οι κάτοικοι της Αυτοκινητούπολης μάθαιναν για τον αγώνα.

«Ουφ!» αναστέναξε με ανακούφιση ο κύριος Βαγονίδης, διαβάζοντας την αφίσα καθώς έβγαινε απ' τον φούρνο του κυρίου Καμπριολίδη, με ένα λαχταριστό κρουασάν σοκολάτας στο χέρι. Κι ως τον μάλωνε η κυρία Βαγονίδου γκρινιάζοντας για τα κιλά του...

«Επιτέλους!...» αναφώνησε.

Ένα πάρκινγκ θα μείωνε το άγχος που τον έπιανε κάθε πρωί που προσπαθούσε να βρει χώρο –αρκετό για τον όγκο του– να παρκάρει.

«Αχ, τι ωραία!» ακούστηκε να λέει με την τσιριχτή φωνή της η κυρία Ασημίδου, γεμάτη ενθουσιασμό, καθώς τρελαινόταν για καινούργια “παπούτσια”... «Οι γυαλιστερές ζάντες θα ταιριάζουν τόσο με τα κοσμήματά μου. Θα λάμπω ολόκληρη!»

Ο Σάκης, με το που διάβασε την ανακοίνωση στην αφίσα, έσκυψε και κοίταξε τα λάστιχά του: φθαρμένα, με σκουριασμένες ζάντες, βρόμικα, ένα χάλι. Τι καλά που θα ήταν αν κέρδιζε στον διαγωνισμό και έπαιρνε το έπαθλο! Θα αποκτούσε, μετά από πολλά

χρόνια, καινούργια “παπούτσια”!

«Και ποιος μου απαγορεύει να λάβω μέρος; Κάποτε ήμουν ο καλύτερος στο τρέξιμο», σκέφτηκε και, μια και δυο, ξεκίνησε για το δημαρχείο να δηλώσει συμμετοχή.

Η μεγάλη μέρα έφτασε! Τα αυτοκίνητα που έπαιρναν μέρος στον αγώνα είχαν συγκεντρωθεί στην κεντρική πλατεία της πόλης, όπου βρισκόταν το σημείο εκκίνησης, αρκετή ώρα πριν από την έναρξη. Ήθελαν να ζεστάνουν τους κινητήρες τους, να κάνουν έναν τελευταίο έλεγχο στα λάστιχά τους και, τέλος πάντων, να προετοιμαστούν.

Ο κύριος Βαγονίδης κατέφθασε δυσκίντος όπως πάντα, μα και λιγάκι βαρύς μετά το πλούσιο πρωινό του γεύμα· η κυρία Βαγονίδου ερχόταν από πίσω του γκρινιάζοντάς του που δεν μπορούσε ούτε μια μέρα να να ελέγξει τη λαιμαργία του· η κυρία Ασημίδου, από την άλλη, έφτασε κουνιστή και λυγιστή, πιασμένη από το μπράτσο του κυρίου Ασημίδα, του συζύγου της, και φορτωμένη με όλα τα μπιζού της, καθώς ήθελε να είναι όμορφη και να ξεχωρίζει αυτή τη μέρα· ο κύριος Διπορτούλης έφτασε αστραπή όπως πάντα, έπειτα από λίγο.

«Γεια χαρά σε όλους!» φώναξε ζωηρά, χαιρετώντας όσους είχαν συγκεντρωθεί ως εκείνη την ώρα.

Ο κύριος Κορναρίδης, ο ταξιτζής, έφτασε με το χέρι κολλημένο στην κόρνα από συνήθεια, ξαφνιάζοντας τους παρευρισκόμενους, που γύρισαν απορημένοι να δουν τι συμβαίνει. Να τος και ο κύριος Καμπριολίδης, που ερχόταν κατευθείαν από τον φούρνο, αφήνοντας στο διάβα του σουσάμια από τα πρωινά κουλούρια! Πίσω του έφτανε ο κύριος Αυτοματούλης και πιο πίσω...

Ένα εκνευριστικό «τρίκι τρακ, τρακ τρρρακ» τράβηξε την προσοχή όλων. Γύρισαν και τι να δουν; Ο Τρικιτράκας μας κατέφτανε αργά,